

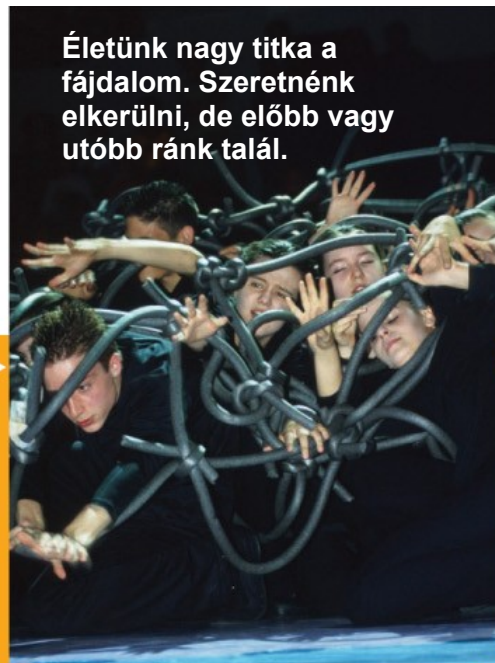
„A szeretet átalakítja a fájdalmat”

Életige

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?”

(Mt 27,46)

3

Életünk nagy titka a fájdalom. Szeretnénk elkerülni, de előbb vagy utóbb ránk talál.

A hétköznapi tevékenységünket megmérgező egyszerű fejfájásban, a barátunkat vagy családtagunkat ért autóbalesetben, a sikertelen vizsga megaláztatásában, a háborúktól, a terrorizmustól vagy a környezeti katasztrófáktól való félelemben...

Tehetetlenek vagyunk a fájdalommal szemben. Még az is, aki mellettünk van és szeret minket, sokszor képtelen segíteni nekünk, úrrá lenni szenvedésünkön, pedig néha elég, ha valaki – még ha csendben is – osztozik velünk benne.

Jézus is ezt tette: olyan közel jött minden emberhez, hogy mindenben osztozott velünk. Sőt, magára vette valamennyi fájdalmunkat, és fájdalommal lett.

Végtelen szenvedése által Jézus mindenben közösséget vállalt velünk. Magára vette fáradtságunkat, hiú ábrándjainkat, tanácsstalanságunkat, bukásainkat; és megtanított minket élni.

Ezt mondhatjuk ilyenkor: „Téged szeretlek ebben a fájdalomban, elhagyott Jézus. Te vagy az, aki magadévá téve fájdalmamat, látogatóba jössz hozzám. És én téged akarok, átölellek téged!”

Mivel magára vette az emberiség minden fájdalmát, megosztottságát és sebet, joggal gondolhatjuk, hogy ahol szenvedést látunk – akár a sajátunkat, akár testvéreinkét –, Őt látjuk. Minden fizikai, erkölcsi vagy lelki fájdalom az Ő jelenléte, az Ő arca, Őt juttatja eszünkbe.

Ha aztán figyelünk arra, hogy szeressünk, hogy válaszoljunk a kegyelmére, és azt akarjuk, amit Isten akar tőlünk a következő pillanatban, ha életünket Érte éljük, akkor megtapasztaljuk, hogy a fájdalom legtöbbször eltűnik. Ez azért van így, mert a szeretet magával vonzza a Szentlélek ajándékait: az örömet, a fényt, a békét, és ott ragyog bennünk a Feltámadott.

Történt egyszer, hogy...

Egy nap váratlanul azt a hírt kaptam, hogy egy barátom motorbalesetben meghalt. Kiskorunk óta ismertük egymást. Komoly megrázkódtatás volt

számomra, és még nehezebb volt elfogadni azt, hogy rá egy hónapra ennek a fiúnak a testvére is meghalt, szintén balesetben. Mindketten mélyen hívők voltak. Kérdeztem Jézustól, hogy miért történt ez meg velük ilyen fiatalon? Nem sikerült választ találnom a miértre. Barátaim is elbizonytalanodtak ezen. A kereszten lévő Jézusra gondoltam. Ebben a fájdalomban vele találkozhattam, és közelebb éreztem két barátomat, akik már az Égben vannak. Elmondtam nővéremnek és a többi barátomnak ezt. Ők megértették és beszélve róla, egyre inkább éreztem benne a fényt. Azóta, amikor találkozunk misén az ő emlékezetükre, szüleikben is és a hozzájuk közel levőkben is sokkal nagyobb szeretet érződik Isten iránt.

Daniella - Uruguay